

פרטי כל מס. 7/ג
מישיבת ועדת הכלכלה
מיום ג' ניסן תשי"א - 10.4.51
בשעה 11.00

חברי הוועדה הנרכזים:

- היו"ר ס. בדר
- ס. אונא
- ש. לביא
- י. ספיר
- א. דיקנטי
- ש. גורן
- נ. הרפז
- ס. ארם
- צ. יהודה

מזמנים:

- ד"ר ברואר - מטעם משרד האוצר
- י. זילביגר - מטעם משרד המשפטים
- ד"ר בזנר - מטעם משרד האוצר.

סדר הלין:

המסך הדיון בחוק הפיקוח על עסקי בטוח.

היו"ר ס. בדר:

פותח את הישיבה.
היועץ משפטי הביא לנו את הנוסח הנוגע להבטחת המבטח בקשר עם חיסול, או קבלת זכאים. אתם זוכרים, כי אמרנו שמע"ף זה במקורו אינו מבטח את המגמה החיובית, ועל כן אלול להוצר רוטם שיכול לגרום לבהלה, או לבזקים למבוטחים. הנוסח שהביא היועץ המשפטי כרגע מספק אותי, אבל הייתי רוצה שחברי יביעו דעתם.

י. זילביגר:

אנו מציעים להוסיף בסעיף 7(א) את המשפט הבא: "החיסול ייעשה בהשגחת העברת ההתחייבויות הנובעות מעסקים אטוריים, או בדרך אחרת שיש בה כדי להבטיח עד כמה שאפשר את ענין המבוטחים."

ש. גורן:

אני חושב שהנוסח הזה הוא בסדר גמור.

א. דיקנטי:

מה בדבר זכות הערעור?

היו"ר ס. צור:

בסעיף 3 נאמר, ששר האוצר, או מי שנתמנה על ידיו, רשאי -

- (1) ליתן רשיון או לסרב;
- (2) לקבוע ברשיון תנאים ולשנות
- (3) להגביל את תקופת תוקפו של
- (4) לשלול תוקפו של רשיון לגבי

תנאים שקבע בו;
רשיון.

עשיית חוזה ביטוח חודשים או לגבי הארכתם, או חידושים של חוזה ביטוח קיימים;
(5) לבטל רשיון, בהמלצה המועצה, אם דרך כלל ואם לענף מסויים של ביטוח.

אם ההוצאה לפועל נעשת על יסוד הסכם, הרי אין כל שאלה של עירעור. **מטא** יכולה לבוא בחשבון **הפיקוח** עירעור? - אם הסכמה אינו מקבל את הדין, ואינו מחסל את עסקיו, היועץ המשפטי מנקט הוצאה לפועל של הצו, ישנה לפי הנוהג אפשרות של עירעור.

דילביגר:

כאן הכוונה היא להשוות את הדיונים לפי סעיף 7 לפרוצדורה הכללית הנובעת לבתי-המשפט בארץ. כל צד כזה ניתן ע"י באת-המשפט המחוזי, כמוכר, נתור בית-משפט הפועל על מי שיקולים משפטיים ובהתאם למסיבות המקרה, ועל כל פסק-דין כזה יש זכות עירעור לבית-המשפט העליון לפי הפרוצדורה המשפטית המקובלת.

היו"ר ס. צור:

עירעור כזה אינו יכול לבוא כשישנה הסכמה בין החברה לבין המפקח להעביר את העסקים. יכול לבוא עירעור כאשר האיש אינו רוצה לקבל את הדין על עצמו, ואז ישנה אפשרות להביא אותו לידי הוצאה לפועל ע"י פניית היועץ המשפטי. שאלתי היא: האם זוהי הפרוצדורה האוטומטית, או שבאה פנייה מצד היועץ המשפטי לבית הדין המחוזי, לגולל את הפרשה, ובית-הדין המחוזי רשאי על יסוד טענות של הצד השני לא להענות לתביעת היועץ המשפטי?

דילביגר:

למעשה ישנן שתי דרגות של עירעור: אם בית-המשפט המחוזי מסרב להענות,

פתוחה הדרך לבית-הדין העליון.

היו"ר ס. צור:

אני מבין, אישוא, כי אין צורך להכביס את ענין העירעור, כי למעשה אין זה

משגה ולא כלום.

א. רמנטי:

בחוק כתוב, שהמבטח מוכרח לחסל את עסקיו, ורק אחרי החיסול הוא יכול

לפנות לבית-המשפט.

ד"ר בזנר:

יש לו אפשרות לא לחסל את עסקיו.

היו"ר ס. צור:

אני חוזר לענין, שלפי הסדרת היועץ המשפטי רשאי שר האוצר לא לתת רשיון, או להודיע, שעל החברה הזאת לחסל עסקיה. באם החברה אינה מתחללת, הרי שר האוצר או המפקח פונים ליועץ המשפטי, והיועץ המשפטי, על יסוד פנייה זו, פונה לבית המשפט המחוזי, ומבקש למנות מקבל נכסים של החברה. הזאת, כלומר; לחסל את החברה. החלטת בית-הדין המחוזי אינה החלטה אוטומטית, והצד הנפגע רשאי על יסוד טענותיו לא לקבל את הניטוקים של היועץ המשפטי לחסל את החברה. ואז, פרוצדורה זו כוללת את זכות העירעור.

א. רקנסטי:

כל הפרוצדורה הזאת אריכה להמשיך זמן רב, מה יעשה אדם בינתיים?

הי"ר ס. בדר:

יעשה אותו דבר שיעשה כאשר תהיה זכות עירעור.

א. רקנסטי:

אם יש זכות עירעור, עסקיו אינו מחוסלים.

זילביגר:

החיסול תלוי או ברצונו הטוב של המבטח, או בצו בית-המשפט, ואז מוטלת עליו החובה החוקית לחסל. הוא יכול לחסל את עסקו מרצונו הטוב באותה דרך הנראית לו לשם שמירת האינטרסים של המבוטחים, אך כמובן שהוא קפוא להוראות המפקח. אם כן, החיסול מחוייב על פי הדין, אבל את אופן החיסול יכול לקבוע פחות או יותר המבטח עצמו. לכן, הייתי מעדיף לקרוא לצורת חיסול זאת בשם "חיסול מרצון", כי המבטח עצמו מחסל את עסקיו. והיה, אם המבטח מסרב, כלומר, אינו מחסל את עסקיו, אז ישנה רשות ליועץ המשפטי לנות לבית-המשפט המחוזי, אבל אז העסק אינו מתחסל, הוא ממשיך להתנהל.

הי"ר ס. בדר:

ברור שהעסק אינו מתחסל לפני החלטת בית הדין המחוזי או בית הדין העליון. אבל, היות ואין לו רשיון לקבל ביטוחים חדשים, הרי, למעשה, המשך קבלת ביטוחים חדשים מתחסלת.

זילביגר:

הכוונה היא לגבי העתיד או לגבי עשיית עסקים חדשים?

הי"ר ס. בדר:

לגבי המצב הקיים, אין צורך בזכות עירעור, אבל מר רקנסטי מתכוון לעירעור על עצם נתינת הרשיון, כלומר עד הפסקת קבלת ביטוחים חדשים.

ז. הודה:

נניח, שאדם עוסק בניטוח אלמנטרי המתחדש בכל שנה. בסוף השנה הוא מקבל צו להפסיק לתדש את הביטוחים, ובכדי שיוכל לקבל ביטוחים חדשים הוא זקוק לרשיון.

ספיר:

לפי החוק, אדם יכול להאסר, גם אם בית-הדין מס' ל בעירעורו.

זילביגר:

ברור שארגע שבוטל הרשיון, המבטח צריך להפסיק כל עסקים חדשים. מובן מאלי, שפניית בית-המשפט אינה יכולה לעכב באיזו ההוצאה לפועל, כי גם אם בית-המשפט מוציא פסק דין, והפסק-דין ניתן לעירעור, סותר להוציא לפועל מיד. אם בית-המשפט-לשלום מוציא פסק דין, אזי אפשר להוציא לפועל גם אם הוגש בינתיים עירעור לבית-הדין המחוזי. אני מדבר כעת רק על תקופת המעבר בין ביטול הרשיון ובין הדין בעירעור. בתקופת מעבר זו, ברור לי לפי החוק, ולדעתי, צריך להאות גם לפי המציאות, שכל עשיית עסקים חדשים אסורה בהחלט.

הי"ר ס. בדר:

אני מקבל את הדבר הזה, אבל לגבי אדם האוסק לביטוח אלמנטרי, העסקים נגמרים בסוף השנה, ובשנה הבאה אינו יכול לקבל ביטוחים חדשים, כי אין לו רשיון. ניקה, למשל, מקרה תאורטי, שהביטוח מתחדש בראשית השנה ונגמר בסוף השנה, והמבטח לא יוכל לקבל בשנה הבאה כל ביטוח חדש, וקרה מקרה שכל העסקים מתחילים, ואין צורך למנות מקבל נכסים, כי המבטח אינו חייב לאיש שום דבר, כי תוקף הפוליסות נגמר.

ב. הרפז:

אני חושב שהענין ברור. אנו דנים בענין זה כבר בישיבה שניה. אני חושב, שעלינו להביא לידי סיום הבירור בענין זה. מבטח שעסקיו אינם בסדר והוצא נגדו צו צריך לחסל את עסקיו. אם יתברר במשפט, שהוא היה בסדר, יחזירו לו את הרשיון. על כל פנים, מבטח שהוצא נגדו צו אינו יכול לקבל ביטוחים חדשים.

היו"ר ס. בדר:

אני מצטער שלך הדבר כל כך ברור, וכי אתה מצטער שאנו ממשיכים בדיון, אבל זהו חוק חשוב, ועל כל פסקא שאנו מתווכחים, איננו עושים זאת לשוא, ועובדה היא שהיועץ המשפטי קיבל את דעתנו ביחס לכמה עניינים. הוויכוח על כל פנים, אינו אתי. לי ברור, שברגע שהוצא צו נגד מבטח, הוא אינו יכול לקבל ביטוחים חדשים. אולם נשאלת השאלה: אם הוא יכול לפרוק על החלטה זו או לא?

י. זילביגר:

אני חושב שהסברתי בבחירות מספיקה את הצד המשפטי שבדבר זה. אמרתי, כי במקרה שמתן רשיון נובע מתוך יחס של שרירות, מתוך הפליה, או מתוך שיקול דעת מוטעה, או שאר נימוקים כיוצא-באלה, אזי הדרך אל בית-המשפט הגבוה לצדק פתוחה לכתוב. אולם אני שוב מדגיש ואומר, שבית-הדין העליון לצדק ידון על מבחינה זו של שרירות, הפליה וכו'.

היו"ר ס. בדר:

נשאלת השאלה: למה לא לכתוב זאת בחוק שיצנה זכות עירעור לפני בית-דין גבוה לצדק?

י. זילביגר:

זה כתוב במסכות של בית-הדין לצדק.

צ. יהודה:

חילוקי הדעות הן בנקודה זו: מה דין חברה, שהרשות המוטמנת חושבת שהיא אינה מסרת את הציבור באופן הוגן, והיא מחליטה להפסיק את עבודתה ומודיעה לה על כך; האם מותר לחברה זו להמשיך בעבודתה, או שהיא צריכה להפסיק.

י. ספיר:

המצב קשה יותר בהעדר חוק ביטוח כולל. בחוק כתוב, שמבטח חייב לחסל את עסקיו, אבל לא נאמר מה, ולא ניתן זמן מסויים לחיסול. על כן יכולה להתעורר שאלה, אחרי כמה זמן שלא חיסל את עסקיו, עבר על החוק, כי יתכן מקרה שאחרי שבוע לא חיסל את עסקיו, ולפי דעת המפקח עבר על החוק, ואז יהיה חייב בעונש של מאסר לשנה. אילו היה חוק קבוע, לא היתה חובה לחסל את העסקים, אלא הרשות בידי שר האוצר להורות למבטח מסויים להפסיק לקבל ביטוחים חדשים עד להוראה חדשה. אז העסק נשאר עסק, במידה שהוא קשור עם עסקים שנעשו, ואז לא יגרם אותו נזק שפי שהוא נגרם ע"י הודעה על ביטול הרשיון, ע"י כך אין מעמידים הסכנה את העסקים הקיימים, וכל הענין אינו מקבל צורה כל כך חסורה. משום כך אני מציע, שלתקן את המבנה של הפרוצדורה, ונקבע כי הרשות בידי השר להפסיק את המסך פעולותיו של המבטח, ואז כל הפרוצדורה של העירעור תהיה קלה יותר ואז ידע המבטח שבמקרה שנתמנה מקבל נכסים, יש ביכולתו להגיש עירעור. הקושי בחוק זה הוא, שהמבטח חייב לחסל, ולא רק להפסיק. ומה פירוש חיסול - זה ניתן לפירושים שונים. יכול השר לבוא ולומר, כי המבטח לא חיסל את עסקיו, או לא גמר את החיסול, ועל כך הוא מובע אותו למשפט.

היו"ר ס. בדר:

היות והחוק קובע, שהמבטח מחסל את עסקיו מרצונו הטוב, ואם לא היועץ המשפטי פונה לבית-הדין המחוזי בדבר מבני מקבל נכסים, ואז החיסול נעשה באופן אוטומטי. אם המבטח מקבל את פסק-הדין, הוא אינו נאסר לשנה. הענין שאינו מכוסה בחוק זהו הענין, שהוא חייב במאסר אם הוא ממשיך לקבל ביטוחים חדשים. אני בדעה, שבמקרה כזה המבטח אינו יכול לקבל ביטוחים חדשים.

ש. גורן:

בזמן שהוא מביש את העירעור, בית-הדין
העליון לצדק יכול להחליט, כי עד
על בית-הדין המבטח יכול להמשיך בעסקיו. מדוע, איפוא, איננו סומכים
על בית-הדין העליון?

א. רקסטי:

אני מציע, שבמקום שהמבטח יפנה לבית-
הדין העליון, יפנה למועצת הניסוח

בתור אינסטנציה ראשונה.

הי"ר ס. גורן:

המועצה אינה מחליטה, המועצה רק ממליצה
וברגע שהיא ממליצה שר האוצר אינו חייב

לקבל את דעתה.

אני מציע, להפסיק את הוויכוח בענין
זה, היות ובלאו הכי אנו עוברים על החוק רק בקריאה ראשונה, ובשעה
שהיועץ המטפטי יביא בפנינו את הנוסח, תהיה אפשרות להציע הצעות
ולהסתייג.

אנו עוברים לסעיף 8.

(א) כל מבטח חייב להגיש למפקח -

(1) תוך שלושים יום מיום החילת תקפו
של חוק זה - ואם לא היה עוסק אותו יום בעסקי ביטוח, תוך שלושים יום
מיום שקיבל רשיון לפי סעיף 3 - העתקים מתעריפי הביטוח ותנאי הביטוח
שלו הנוהגים, בישראל ומחוצה לה, באותם ענפי ביטוח שבהם הוא עוסק
בישראל, וכן כל דברי הדפוס שהוציא או הפיץ בישראל, ואם המבטח הוא חברה
או חברה נכרית (כמשמעותן בפקודת החברות (2)), או אגודה שיתופית,
גם העתקים מאושרים מתזכיר ההתאגדות, מתקנות ההתאגדות, מתקנות ההתאגדות
מהפרוספקט או מההודעה במקום הפרוספקט, או מכל מסמך המכונן את החברה
הנכרית או המבדיר את כינונה, או מתקנות האגודה, הכל לפי הענין;

(2) תוך ארבעה עשר יום מיום שחל שינוי
באחד העניינים האמורים בפסקה (1) - הודעה המפרטת את שינוי של הסנוי;

(3) לא יאוחר מאחד באוקטובר בכל שנה
מאזן שנתי וחשבון רווח והפסד, כשהם מאשרים בידי מבקר חשבונות מוסמך,
ואם המבטח הוא חברה נכרית (כמשמעותה בפקודת החברות (5)) - גם חשבון
רווח והפסד על עסקיו בישראל, כשהוא מאושר כאמור.

(ב) המפקח רשאי, באישור שר האוצר, לקבוע,

אם דרך כלל ואם למקרה מסויים או לסוג מסויים של מקרים -

(1) את צורת המאזן השנתי וחשבון הרווח

שמבטח חייב להגישם לפי סעיף (א) (3);

(2) את דרכי חישוב קרנות הביטוח במצו

כאמור:

(3) את דרכי הערכת רכושו של המבטח לצורך

מאזן כאמור.

(ג) כל אדם חבאי לעיין בכל מאזן שנתי או חשבון

רווח והפסד שהוגש למפקח לפי סעיף זה, ולהעתיקו, לאחר ששילם אגרה ב
סכום שר האוצר בצו שורטס ברשומות.

היו"ר מ. ברנ:

נדמה לי, כי לסעיף זה היה ערעור מצד האגוד.

ש. גורן:

הם לא הסכימו לכך שיצטרפו להגיש את הערישי הבטוח הנהוגים בעולם. אני חושב שאין הל יסוד מדוע ילא יחנו את הערישי הבטוח הנהוגים בעולם.

ב"ר בראור:

הם טוענים שחברה העובדת מכל ארצות תכל אינה יכולה או אינה צריכה להגיש הערישיים הנהוגים בדרום אמריקה, בדרום אפריקה, אוסטרליה וכו'. את זאת יכולים לקבל ילא כאופן אוטומאטי אלא רק לטי דרישה.

י. ספיר:

איזה ענין יש לנו לדעת, כיון ש.ס באופן אוטומאטי או לא, את כל הנשטים של הערישיים הנהוגים בארצות יונות?

ב"ר בראור:

היו טענות להערישיים הנהוגים בארץ הם בבחינת "שוד חצונו", ואומרים שאם חברות מקומיות פוגעות הערישיים כאלה, חברות זרות ברצון רג מסכימות לכך. אם יש דיווח, ילמשל, העריף הבטוח בגר ארץ בארץ הוא מופרז, הרי אנו מעונינים להשוות אותו עם העריף הנהוג בארץ אשר בה התבאים דומים פחות או יותר לאותו של ארצנו. על הן, צריך שתהיה למפקח הרשות לדרוש להגיש הערישיים הנהוגים בארצות אחרות, אבל אין לו כל ענין לקבל באופן אוטומאטי ומראש את כל הערישיים.

ב. חתמו:

חברה העובדת בארץ, צריך לדעת את עסקיה לא רק בארץ.

היו"ר מ. ברנ:

אזה מתפרץ למקום שאין בו דלת. הרשות המביאה בפנינו את החוק מסתפקת בזה שהדבר לא יהיה באופן אוטומאטי, אלא בכל מקרה שהמפקח ידרוש זאת. ויש להניח שהמפקח, או הרשות המפקחת, ידעו מה הן החברות שמחן צריך לדרוש את כל הפרטים ומה הן החברות שמחן לא צריך לדרוש זאת.

ש. לביא:

עכשו, כאשר קמה מדינת ישראל, חברות זרות אלו צריכות להגיש בקשה רשיון, או שהן באופן אוטומאטי ממשיכות לעבוד?

י. זילכינר:

הן אינן צריכות רשיון חדש.

ש. גורן:

אני רוצה להעיר הערות לסעיף קטן 3. אני חושב, לסעיף זה כפי שהוא מנוסח הוא בסדר, כי על החברות להגיש מאזן רגוע והפסד. לכן, אני חושב שאין צורך לקבל את הערעור ילא כאי כוח החברות.

היו"ר מ. כדר:

קבלנו את הערעור שלהם, שמטירת העריפיים לא החיה וסופאמית, אלא לפי חביעה.

י. ספיר:

סעיף 3 אינו מכבד על העריפיים, אלא על דו"ח המאזן. כל האמור בנוגע לשור חוצות אינו יכול להיות לפי מכנה העריפיים, אלא כזה שכל חברה צריכה להגיש דו"ח. אינני יודע אם אנו רשאים לדרוש מהחברות הזרות דו"ח על פועלו היותן בחו"ל. אם חברת חו"ל פועלת ב-50 ארצות ומגישה לנו מאזן על רווח והפסד בכל הארצות הללו, אינני יודע מה זה אומר על סיב עסקיה בארץ. ען, אני חושב שצריך להסתפק במאזן רווח והפסד בארץ.

ד"ר בונר:

אין זה חובה מעיקה על חברות הביטוח. מבחינה טכנית זה דבר פשוט שלא יקר.

י. ספיר:

כל חברה הפועלת בארץ, צריכה להגיש חשבון כזה?

ד"ר בונר:

היא רשומה במאזן הכללי השנתי שלה על העסקים שלה בכל העולם.

י. ספיר:

מה הדין לגבי חברה ישראלית?

ד"ר בונר:

היא מגישה רק דו"ח על פועלו היותה בארץ.

י. ספיר:

האם היא צריכה להגיש חשבון רווח והפסד?

היו"ר מ. כדר:

כודאין

י. ספיר:

אני מווקשת להבין איזו השפעה חחיה לזה על התפתחות העניינים של חברות הביטוח הזרות.

ב"ר בונר:

זאת דורשים מהם בכל הארצות.

מ. לביא:

אינני יודע אם אפשר לשאול שאלה זו, על כל פנים, שמענו מחברות הזרות מוציאות את הרווחים שלהם מהארץ. אני רוצה לדעת, מה העניין שלנו, של המדינה, לתת לחברה זה לעשות פה עסקים ולהוציא מכאן רווחים.

היו"ר מ. כדר:

דברנו פעם על שאלה זו. שאלה זו מהחלק לחיוב חלקים: חלק אחד, שצריך להיות מופנה ליצר האוצר, וחלק שני שעליו חנו יכולים לעמוד. או לה, באמר כבר שישנם ביטוחים ייחודיים הישראלים איבן יכולות לעשות אותם, ואפילו אם הייתה חברה ממדינות אחרות על עצמה את הדיזיין, גם אז היו עוד ביטוחים יהיו מוכרחים לעשות בחברות זרות, כמו: ספנות.

י. ספיר:

לסעיף 8(ב) הציעו באי כח החברות להוסיף את המלים "אחרי הוועדות עם מועצת הביטוח".

היו"ר מ. כדר:

על כך יצאו סעיף כללי, ואין צורך להכניס זאת בכל סעיף.

מה פירוש המושג "חיסוב הקרנות?"

י. ספור:

ד"ר הראוואר:
זה מתייחס לביטוח חייט, יש שיטות שלפיהן אפשר להקטין את הרזרבות, ישנה שיטה מסודרמת יקראים וזה "שיטת די למן", שאם מקטינים את הרזרבות זה מקל כהחלה לה, כפרט לחברה חדשה, את איזון החשבונות, אבל אם מטרידים בזה, זה יכול להיות מסוכן.

אנו עוברים לסעיף 19

הינו"ר מ. בדר:

" כל מבטח חייב -

(10) לפרטט עד אחד בדצמבר של כל שנה בטני עחונים יומיים היוצאים לאור בישראל את המאזן השנתי וחשבון הרווח וההפסד "הוגיו לאחרונה למסקמ לפי סעיף 8(8)(3), כיהם מאוחרים בידי מבקר החבונות מוסמך;

(2) לדאוג לכך המאזן השנתי וחשבון הרווח וההפסד "הוגיו לאחרונה כאמור, כיהם מאוחרים בידי מבקר החבונות מוסמך, יוצג חמיד המקום בולט במ רדו הראי ובכל סניף או מקום אחר בישראל לבו הוא עוסק בעסקי כיווח."

התאריך הדרך כלל מוחאט לבנת השומא של מס-ההכנסה.

י. זילכניגר:

אולם, כותנים זמן אל עוד 2 חדשים לפרסט את המאזן בעחונות הארץ.

הינו"ר מ. בדר:

אני חושב תקופת של טני חדשים זה יותר מדי.

מ. אונא:

פרסום המאזן בא לטט תועלת הצבור, ועל כן אני מציע להוסיף: "בטני עחונים עבריים".

צ. יהודה:

אני מוכן לקבל את ההצעה.

הינו"ר מ. בדר:

אנו חייבנו על כך בטעת ניסוח החוק ובאנו לכלל דעה שכל עוד אין חוק בקחטטע לטפה העברית, מוחב לוחעלם מזה, אהל או הועדה רוצה בזה, נכתוב זאת.

י. זילכניגר:

אני חושב שתוספת מליט זו היא הכרחית.

צ. יהודה:

הייתי מציע להוסיף: טני עחונים הנפוצים ביותר.

לביא:

אני מציע לא להוסיף דבר.

נ. הרפני:

אני מציע, שבדו"ח של יו"ר הועדה יהיה מודגש הרוב הועדה בדעה שצריך להכניס את המלים הללו.

הינו"ר מ. בדר:

מה היה קורה אילו היינו כותבים בטני עחונים בשפה הרטמית?

מ. אונא:

בקריאה השניה של החוק, אם צכי יהודה יעמוד על הצעתו, נצביע אותה.

הינו"ר מ. בדר:

ביחס לסעיף 9(2), הייתה הערה של המבטחים
שאמרו, במקום שאין טביח אי אפטר
על כל פגים, הם אינם מוכנים לקבל את
אפטר למחוק זאת, אין זה מטנה ולא כלום.

מנו"ר מ. בדר:

י. זולכיגרי:

אני מציע להוסיף: בכל מקום שם יטנו
כא כח החברה.

צ. יהודה:

הכונה איננה לחייב כל סוכן להציג את
המסמכים האלה, הכוונה היא באמת לחברה.

י. זולכיגרי:

אנו מבקשים לנסח את הסעיף בצורה כזאת
שהיה ברור, פי את הנסוח הזה כודאי טאי

מנו"ר מ. בדר:

אפטר לקבל.

אנו עוברים לסעיף 10:

(א) "המקח ראוי לדרוש מאת כל מבטח להגיש לו
דינים וחשבונות סטטיסטיים בכל הנוגע לעסקי הביטוח שלו, בצורה ובאופן
שיקבע המפקח."

(ב) המפקח ראוי לדרוש מאת כל מבטח-

(1) למסור לו כל ידיעה על עסקי ביטוח

(2) להראות לו להגיש, לו או לנציגו, כל

(ג) המפקח ראוי לדרוש פי הידיעות או המסמכים

לפי סעיף קטן (א) או (ב) יימסרו או יוגשו לעתים מזומנות.

(ד) הרשות לפי סעיף זה תישלח בהודעה בכתב תפרט

את הידיעות או המסמכים הנדרשים ותקבע מועד מטפיק למסירתם או להגשתם.

(ה) המפקח לא יגלה ידיעה שנמסרה לו ולא יראה

מסמך יחוגש לו לפי סעיף קטן (ב) אלא -

1. למועצה, במידה שיראה צורך בכך;

2. לאדם בשירות המדינה בקשר תפקידו של

3. לצרכי חביעה פלי לית לפי חוק זה."

של אותו אדם; או

אני חושב שאפטר לקבל את סעיף 10(א).

אני מציע למחוק את המלה "סטטיסטיים".

מ. אונא:

ההצעה נדחתה

בסעיף 10(ב) אני מציע להוסיף את המלים:
"אך נרק לצרכי פיקוח".

י. ספיר:

אני חושב שאין צורך להוסיף אותה מלים האלו.

מנו"ר מ. בדר:

אני מציע להסיר את הסעיף כפי שהוא מנוסח.

נ. הרפז:

ההצעה נתקבלה

מ. אונג:

אחד לסעיף 10(ה), נדמה לי, כי הנסוח
רחב מדי. המונח "אדם בשירות המדינה",

אף הוא רחב מדי.

ה. גורן:

היהי אומר לא ל"אדם בשירות המדינה", אלא
"לשום" ויקבל יעוי כוח מוד האוצר.

היו"ר מ. גורן:

אני מציע לנקבל את הסעיף מחוק מס ההכנסה
במקום הסעיף המוצע פה.

הוצעה בתחילה

היו"ר מ. גורן:

אנו עוזרים לסעיף 11:

"המפקח ראשי לראות דיניה והטבות
אינדוידואליות ויחיד ממשלתיים ולקבל ידיעות אחר בערכו או הונו בקשר
לכל סמטיסטיקה ובאספה לצרכי פקודה הסמטיסטיקה, 1947(1), כאילו היה אדם
המועסק לצרכי אותה פקודה."

על

אני חושב שאין כל ערעור/לסעיף זה.

אנו עוזרים לסעיף 12:

"המפקח ראשי להאריך כל מועד לנקבע בחוק
למקרה מסויים או לסוג מסויים של מקרים, בין
זה או על פיו, יש דרך כלל ואם לפני יוזם המועד והין לאחר מכן.

אני חושב, יגה על סעיף זה אין ערעור.

אנו נמשיך את הדיון על חוק הפיקוח על

עסקי ביטוח ביטוח המזון.

הייתה נבעלה